

Arrest

nr. 144 078 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 18 november 2013, houdende enerzijds, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam met een geldig visum kort verblijf naar België. Op 31 januari 2007 deed ze een aankomstverklaring te Nieuwpoort.

Op 7 februari 2007 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstantie en dit als niet begeleide minderjarige.

Op 20 februari 2007 werd een voogd toegewezen aan de verzoekende partij.

Op 14 maart 2007 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf en op dezelfde datum nam de verwerende partij een bevel tot terugbrenging ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen de beslissing tot weigering van verblijf diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 15 mei 2007 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk was.

Op 7 juni 2007 gaf de verwerende partij de instructie aan de burgemeester van Nieuwpoort om de beslissing tot weigering van verblijf, evenals het bevel tot terugbrenging, in te trekken. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 3 juli 2008 bereikte de verzoekende partij de leeftijd van 18 jaar en werd de voogdij van rechtswege beëindigd.

Op 7 mei 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 20 januari 2010 trok de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing van 7 mei 2009 in. Op 25 februari 2010 stelde de Raad de afstand van geding vast.

Op 28 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 oktober 2010 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 28 maart 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 november 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

Op 9 januari 2012 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 29 februari 2012 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 april 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

Op 29 april 2013 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 10 juni 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 november 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds 29.01.2007. ononderbroken in België zou verblijven en zij als minderjarige zou zijn toegekomen;-zij geslaagd geïntegreerd zou zijn in het Rijk en zij er werkelijk alles aan zou hebben gedaan om zich te integreren, opleidingen te volgen en de landstaal Nederlands te leren en zij duurzaam lokaal verankerd zou zijn en zij een ernstige integratiewil zou hebben; betrokkene taalcursussen Nederlands zou hebben gevolgd en ze deze taal vandaag zou beheersen, samen met het Frans en zij Nederlands en Frans zou spreken en zij de taal goed zou begrijpen, gelet op de gevolgde cursussen en het genoten onderwijs; zij een schoolse opleiding zou hebben gevolgd en zij alhier regulier onderwijs en taalcursussen met goed gevolg zou hebben gevolgd; zij in 2010 meerdere maanden bezoldigde interim-arbeid zou hebben uitgevoerd wat tevens haar werkbereidheid zou aantonen en zij zou verwijzen naar haar beroepsopleiding en tewerkstelling; er sprake zou zijn van tewerkstellingen inburgeringsinspanningen en betrokkene werk bereid en werk bekwaam zou zijn; zij stukken zou voorleggen waaruit zou blijken dat zij geïntegreerd, plichtbewust en zeer georiënteerd op maatschappelijke oriëntatie zou zijn en betrokkene ter staving deelcertificaten van de module, een rapport dd. 06.05.2013, een attest van schoolbezoek dd. 30.06.2008 en een individuele rekening voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en zij ter staving een individuele rekening voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 07.02.2007, werd afgesloten op 29.04.2010 met de beslissing Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 30.04.2010.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan drie jaar en drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asiel procedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier haar reeds verblijvende familieleden zou hebben vervoegd, en meer in het bijzonder haar broer AH en dat zij in het rijk zou verblijven in het gezelschap en in de nabijheid van haar Broer, die de Belgische nationaliteit zou hebben. Dhr. AH zou hartpatiënt en chronisch migraine- en pijnlijder zijn.-Het zou strikt noodzakelijk zijn dat betrokkene aan mantelzorg zou doen en steeds ter beschikking zou blijven van haar broer. Haar broer zou zorgbehoevend-zijn en zou een beperking kennen omwille van medische redenen, de aanwezigheid van betrokkene zou wegens humanitaire redenen in de omgeving van haar broer strikt noodzakelijkzijn. Dhr. AH zou reële medische

risico's lopen indien hij niet langer op de bijstand en op de aanwezigheid van betrokkene zou kunnen rekenen. Zij zou minstens samen met haar zorgbehoevende broer verder haar familiaal en sociaal leven willen uitbouwen en bij een terugkeer zou het leven en minstens de gezondheid van haar broer ernstig in gevaar komen. Betrokkene verwijst naar de medische en sociale omstandigheden en beroept zich op artikel 8 EVRM en voegt ter staving een kopie van', de Belgische identiteitskaart van Dhr. AH, een verklaring van haar broer, medische attesten en een aanvraag tot medisch/psychisch/psychologisch advies dd. 20.03.2013 toe.

Er dient opgemerkt te worden dat de verklaring van Dhr. AH, waarin wordt gesteld dat zijn zus voor hem zou zorgen, een gesolliciteerd karakter betreft. Uit de toegevoegde medische attesten blijkt niet dat Dhr. AH mantelzorg zou nodig hebben en dat de aanwezigheid van betrokkene noodzakelijk zou zijn voor Dhr. AH zijn medische situatie. Indien dit echter toch zou blijken, kan Dhr. AH een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel zou kunnen terugkeren naar België.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeer premie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

Eveneens op 18 november 2013 nam de verwerende partij de beslissing houdende een inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is thans de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Alhoewel de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat ze drie beslissingen wenst aan te vechten, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij geen enkel middel ontplooit ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Zij stelt enkel dat aangezien zij van oordeel is dat de eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden, ook het bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd te worden. Bij gebrek aan een uiteenzetting van middelen ten aanzien van voormeld bevel, oordeelt de Raad dat het beroep niet ontvankelijk is, in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, als een beslissing tot afgifte van een inreisverbod aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de

eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het inreisverbod kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat hij de vaste rechtspraak van de Raad kent en dat hij de instructie heeft gekregen om de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijnde de eerste bestreden beslissing, verder aan te vechten.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij stipt aan dat de vernietiging van de instructie door de Raad van State niet tot gevolg heeft dat de omstandigheden die correspondeerden met de omstandigheden opgesomd in de instructie, geen bijzondere omstandigheden zouden kunnen uitmaken. Zij stelt dat de verwerende partij heeft verzekerd om gelet op haar discretionaire bevoegdheid met de criteria van de instructie rekening te zullen blijven houden. Voorts gaat de verzoekende partij in op de motivering van de bestreden beslissing en meer bepaald waar de verwerende partij betreffende de medische toestand van haar broer stelt dat zijn verklaring een gesolliciteerd karakter heeft. Ze stelt dat het niet duidelijk is wat de verwerende partij daarmee bedoelt. Daarnaast stipt ze aan dat ze als niet-begeleide minderjarige naar België is gekomen en dat zij in haar aanvraag duidelijk heeft aangestipt dat ze niet over de financiële middelen beschikt om zelf een terugkeer naar haar land van herkomst te organiseren. Dit zijn volgens haar wel degelijk buitengewone omstandigheden en volgens haar heeft de verwerende partij in haar motivering geen enkele blij gegeven hiermee werkelijk rekening te hebben gehouden.

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*”.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door de verzoekende partijen aangehaalde elementen en telkens in concreto toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij haar betoog opbouwt rond het volgens haar wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het motief : *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen de betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* is, gelet op voorgaande bespreking, dan ook correct. De Raad kan dit bijgevolg niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van de verzoekende partij dat de staatssecretaris zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde

van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In zoverre de verzoekende partij aldus betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriep alsnog op haar hadden moeten worden toegepast en de verwerende partij had moeten motiveren of zij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij stelt dat de vernietiging van de instructie echter niet tot gevolg heeft de omstandigheden in haar hoofde die corresponderen met de voorwaarden die in de instructie werden opgesomd, op zich geen bijzondere omstandigheden kunnen uitmaken, kan de Raad haar standpunt volgen. Evenwel blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich er niet toe beperkt heeft te stellen dat de instructie werd vernietigd. Zij heeft de door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden beoordeelt in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog van de verzoekende partij dat zij niet begrijpt wat de verwerende partij bedoelt met het feit dat de verklaringen van haar broer een gesolliciteerd karakter hebben, dient te worden gekeken naar de motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Dhr. AH zou hartpatiënt en chronisch migraine- en pijnlijder zijn.-Het zou strikt noodzakelijk zijn dat betrokkene aan mantelzorg zou doen en steeds ter beschikking zou blijven van haar broer. Haar broer zou zorgbehoevend-zijn en zou een beperking kennen omwille van medische redenen, de aanwezigheid van betrokkene zou wegens humanitaire redenen in de omgeving van haar broer strikt noodzakelijk zijn. Dhr. AH zou reële medische risico's lopen indien hij niet langer op de bijstand en op de aanwezigheid van betrokkene zou kunnen rekenen. Zij zou minstens samen met haar zorgbehoevende broer verder haar familiaal en sociaal leven willen uitbouwen en bij een terugkeer zou het leven en minstens de gezondheid van haar broer ernstig in gevaar komen. Betrokkene verwijst naar de medische en sociale omstandigheden en beroept zich op artikel 8 EVRM en voegt ter staving een kopie van', de Belgische identiteitskaart van Dhr. AH, een verklaring van haar broer, medische attesten en een aanvraag tot medisch/psychisch/psychologisch advies dd. 20.03.2013 toe.

Er dient opgemerkt te worden dat de verklaring van Dhr. AH, waarin wordt gesteld dat zijn zus voor hem zou zorgen, een gesolliciteerd karakter betreft. Uit de toegevoegde medische attesten blijkt niet dat Dhr. AH mantelzorg zou nodig hebben en dat de aanwezigheid van betrokkene noodzakelijk zou zijn voor Dhr. AH zijn medische situatie. Indien dit echter toch zou blijken, kan Dhr. AH een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel zou kunnen terugkeren naar België.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij wenst te laten uitschijnen, motiveert de verwerende partij niet enkel dat de verklaringen van haar broer een gesolliciteerd karakter hebben, doch wordt er duidelijk aangegeven wat hiermee bedoeld wordt. Zo stelt de verwerende partij heel duidelijk dat uit de medische attesten niet blijkt dat haar broer mantelzorg nodig heeft en dat haar aanwezigheid in België noodzakelijk is. Er wordt tevens aangestipt dat haar broer beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. De motivering van de bestreden beslissing dient als een geheel te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij noch een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aannemelijk, noch een schending van de materiële motiveringsplicht.

Voorts wijst de verzoekende partij op het gegeven dat zij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam en dat zij in haar aanvraag duidelijk heeft aangegeven dat zij niet over de financiële middelen beschikt om zelf de terugkeer naar haar land van herkomst te organiseren en zij meent dat dit wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn. De Raad kan de verzoekende partij niet volgen in haar betoog. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 juni 2013 heeft de verzoekende partij onder het kopje buitengewone omstandigheden helemaal geen melding gemaakt van het gegeven dat zij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam en dat zij niet over de financiële middelen beschikt om zelf de terugkeer naar haar land van herkomst te organiseren. Het komt niet aan de Raad toe om een beoordeling te maken van de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij voor het eerst aanvoert in haar verzoekschrift. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen blijk te hebben gegeven van werkelijk rekening te hebben gehouden met elementen die niet werden aangevoerd als buitengewone omstandigheden. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen.

De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheid, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Overigens laat de verzoekende partij na met haar betoog om in concreto aan te tonen dat de door haar aangehaalde elementen het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden en de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU